Napisala Vesela Laloš

Bajka o poslednjem Deda Mrazu

Deda Mraz je tužno sedeo u svojoj velikoj naslonjači, u svome domu na Severnom polu, i odavno imao želju da ode u penziju. Nove godine i Božići već odavno nisu ono što su nekada bili, mislio je žalosno, utučen zbog toga što gotovo nijedno dete na svetu nije više verovalo u njega. Iako je redovno, svakog 31. decembra dečacima i devojčicama širom planete ostavljao prelepe poklone, kako je to radio već vekovima, roditelji su sve češće svoju decu, čim malo poodrastu, ubeđivali da Deda Mraz u stvari ne postoji. Problem je bio što ni oni sami nisu verovali u Deda Mraza, jer su vremenom, živeći životom odraslih ljudi, bez mašte i želje za igrom, polako prestajali da veruju u nešto tako lepo. A zakon koji je važio za

Deda Mrazove od kada je sveta i veka govorio je da ih niko ko ne veruje u njih ne može videti. Ovaj poslednji Deda Mraz, koji je na ovom poslu radio već jako dugo i pričinjavao radost generacijama i generacijama dece širom sveta, gotovo da više nije ni pamtio vreme kada su deca nestrpljivo gledala kroz prozor poslednjeg dana u godini u nadi da će ugledati njegove saonice. No, on je ipak i dalje uredno odnosio poklone ispod postavljenih jelki, mada to više nije bilo isto. Već godinama tokom novogodišnjih praznika on nije mogao da popriča ni sa jednim od svojih malih prijatelja prosto zato što ga oni nisu ni mogli videti. A to je bilo zaista tužno, te je Deda Mraz imao utisak da je sasvim sam na svetu. Jer,

ponekad se i Deda Mrazovi užele razgovora, i zato je Nova godina bila najradosniji dan i za njih. Tada su mogli do mile volje da ćaskaju sa decom, držeći ih u krilu dok ih ovi čupkaju za belu bradu.

Deda Mraz uz težak uzdah ustade iz naslonjače, stavi svoju crvenu šubaru na glavu, uze vreću sa poklonima, i krenu na dugi put. Biće to još jedno usamljeno lutanje gradovima širom planete, pomislio je kada je sa svojim irvasima uzleteo ka zvezdama. Spisak sa imenima dece i poklonima koje je trebao podeliti držao je u levom džepu svoje bunde, mada je i bez njega veoma dobro znao šta kome treba odneti. On je kao i svaki Deda Mraz imao odlično pamćenje, te je bez problema i

bez greške silazio u kuće, najčešće kroz odžak budući da je bio prilično staromodan, i spuštao ispod okićenih jelki konjiće, automobilčiće, lutkice, kućice, gomilu čokolada i bombona, svakom prema željama ...

Pošto je te večeri prošao već gotovo pola planete i odradio više od polovine svog posla, poželeo je da se malo odmori od jurnjave nebom i zemljom. Tako bi bilo lepo ući u neku dečiju sobu i popričati sa nekim mališanom, ili mu makar ispričati bajku za laku noć, mislio je tužno Deda Mraz, sećajući se kako je nekad i to radio, ali sada nije imao ko da ga čuje. Spustio se tiho pokraj mosta na zaleđenoj reci blizu grada, i tek što je utonuo u misli, začu gotovo sasvim kraj sebe nečiji glasić:

- Kakav divan konj! Tako bih voleo da imam jednog...

Deda Mraz se iznenađeno okrenu i vide jednog sasvim malog, gotovo neprimetnog dečaka, crvenog promrzlog nosa kako zadivljeno gleda u igračku od smeđeg pliša koja je virila iz saonica.

- Oooo, otkuda ti? Pa ti možeš da me vidiš, zbunjeno je pitao Deda Mraz.

- Da, video sam te i prošle godine, i pretprošle, i tada si prolazio ovuda. Ja bih tako voleo da imam neku igračku. Mogu li malo da ga dodirnem?- pitao je dečak, i dalje zadivljeno gledajući u konja.

- Da, da, naravno da možeš. Ali, reci mi kako se zoveš? – deda Mraz je i dalje bio zbunjen.

- Zovu me Adrijan, mislim da mi je to ime, odgovorio je mališan, ne skidajući pogled sa sanki.

Deda Mraz žurno izvadi spisak dece iz levog džepa bunde, i začuđeno primeti da Adrijana nema na spisku.

- Adrijane, a gde ti stanuješ?

- Pa, uglavnom ovde, tu je toplo od ovih cevi. A i preko leta je lepo.

- A gde ti stanuju mama i tata?

- Pa, ja nemam mamu i tatu. Kažu mi da ih nisam ni imao, odgovori Adrijan.

Deda Mraz se duboko zamisli. Sada mu je bilo jasno zbog čega je dete promaklo njegovoj evidenciji. On je prema dedamrazovskim pravilima poklone mogao stavljati samo ispod jelke, a to znači da su deca morala imati nekog

starijeg kraj sebe ko bi im postavio jelku. U stvari, teško da je neko mogao imati jelku ako nema kuću, a Adrijan je očito nije imao.

Bilo je čudno kako je pored toliko domova za decu ovaj mališan živeo sasvim sam, mislio je Deda Mraz. Gotovo da dece više nije bilo po ulicama i parkovima, i Deda Mraz se zabrinuto pitao otkuda sada ovaj mališa. Još više ga je brinulo to što se gotovo ništa nije moglo u ovom momentu uraditi. Propisi su bili jasni – mora biti jelke da bi bilo poklona. U protivnom, Deda Mraz je rizikovao da izgubi svoju moć, a tada bi bilo mnogo teže raditi posao Deda Mraza. Međutim, dečak očigledno iako je verovao u njega nikada u svome životu nije dobio nikakav poklon,

a niti je imao ikakvu igračku. Deda Mraz odluči da svakako treba nešto učiniti. Prišao je hitro sankama, izvadio velikog, predivnog plišanog konjića i pružio dečaku.

- Igraj se sa njim, i čuvaj se dok se ne vratim, rekao mu je ogrnuvši ga svojim krznenim ogrtačem.

Dečakovo lice je sijalo od radosti. Nikada do sada on ništa slično nije držao u rukama. Bio je toliko ushićen da nije ni primetio kada su se Deda Mrazovi irvasi udaljili vukući sanke po snegu. One su sada išle nešto sporije, a Deda Mraz je dobro znao da je to cena poklonjene igračke. Propisi su propisi, a on ih je, eto, prekršio. Ipak, išao je napred, a usput krupnim slovima spisku dodao Adrijanovo

ime. Jedina misao u tom momentu mu je bila da ga sledeće godine nikako ne zaobiđe.

Posao koji mu je preostao te noći odradio je prilično teško, irvasi su sporije nego pre vukli njegove sanke, ali on više nije imao vremena da razmišlja o tome. Zavirio je bio u gotovo svaku kuću, podelio skoro sve poklone, i već je bio pri kraju kada je stigao do svojih starih znanaca, s kojima je jedino i razgovarao poslednjih godina.

U jednoj divnoj velikoj kući na kraju grada živeo je bračni par koji nije imao dece, ali koji je svake godine uredno postavljao jelku u dnevnoj sobi, očekujući da Deda Mraz svrati makar na tren. On im na žalost nije mogao ostavljati poklone,

pošto su oni bili namenjeni samo deci, ali je rado dolazio na čaj i kolačiće. Kako su oni iskreno verovali u njega, mogli su bez problema da ga vide, i sasvim su se lepo družili svih ovih godina. A Deda Mraz je tu posetu nekako uvek ostavljao za kraj, kada bi se već umorio od svog posla, i tada bi umeo da sedi sa njima sve dok zvezde ne bi počele da nestaju sa neba. Tada je morao da krene, jer bez Severne zvezde koja je irvasima pokazivala put ne bi mogli stići do Severnog pola.

Sada je Deda Mraz s posebnim nestrpljenjem ulazio u njihovu kuću. Čaj je već bio spreman, dok se miris vanile i cimeta širio čitavom kućom. Prijatelji su Deda Mraza dočekali s osmesima, ali je on ovog puta bio prilično ozbiljan.

- Imate li mesta za jednog napuštenog mališana? - zapitao je odmah s vrata. On su ga zbunjeno pogledali.

- Malog, divnog, i dobrog dečaka? bio je uporan Deda Mraz.

- Ne znamo o čemu govoriš, prijatelju.

- Daleko, na kraju grada živi jedan napušteni dečak, sam i gotovo promrzao. Neko ga mora uzeti, zadihano je govorio Deda Mraz, nestrpljivo iščekujući odgovor.

Prijatelji su ga iznenađeno gledali.

- Da, svakako, mi odavno to želimo, ali o čemu se radi i da li ćemo znati da brinemo o njemu?

- Ništa ne brinite, sve će biti u redu, odoh da ga dovedem, s olakšanjem reče

Deda Mraz i odjuri nazad do zamrznute reke.

Irvasi su dali sve od sebe da bi saonice pojurile. Stigli su skoro u poslednjem trenutku - sneg je već skoro zavejao i reku i most, dok je Adrijan sedeo šćućuren u kutu svog malog skloništa, gotovo promrzao od zime. Da nije bilo ogrtača, to bi se sigurno i dogodilo, i Deda Mraz ga je najbrže što je mogao smestio u sanke, a zatim su krenuli nazad, prema kući prijatelja. Dečak je bio skoro bez svesti, te su ga odmah smestili u toplu postelju, dobro ga ušuškavši.

Deda Mraz je odahnuo, znajući da je tek sada obavio svoju dužnost, onu koju mu je njegovo dobro srce nalagalo. Ali znao je i to da i ovo ima svoju cenu.

Prijatelji su zabrinuto gledali u njegovo izmučeno lice, i kada je saopštio da mora odmah otići, slutili su da ga možda vide poslednji put. On je teškim koracima otišao do sanki, koje su irvasi ovog puta jedva povukli. Trebalo im je veoma mnogo vremena da ih odlepe od zemlje i usmere ka Severnom polu. Prijatelji su sa vrata svoje kuće gledali kako sanke, poput zvezde lutaluce sporo, jedva se mičući, klize nebom, sve dok nisu nestale sa vidika.

Mali Adrijan se brzo oporavio od hladnoće, a zahvaljujući brizi ovo dvoje divnih ljudi više nikada nije bio gladan, niti promrzao. Od toga dana imao je ne samo topli dom, već i mnogo divnih igračaka, a svake nove godine ispod jelke

nalazio je nove, najlepše poklone koje je mogao poželeti. Znao je da ga Deda Mraz ovog puta nije zaboravio, mada mu je bilo žao što ga od tada više nije video. Pravu istinu o Deda Mrazu znali su samo njegovi prijatelji, koji su još dugo žalili za njim. Ipak, kako su u duši i dalje bili deca, oni su svake nove godine gledali u nebo očekujući da se na horizontu pojave irvasi i novogodišnje sanke. A do tada oni su krišom, svakog 31. decembra ispod jelke ostavljali najlepše poklone za svog Adrijana.

D ž e r i

Filip i Džeri su bili zaista jedan drugome najbolji prijatelji. Svuda su išli zajedno, tešili jedan drugog kada su bili tužni i usamljeni, ili kada bilo šta nije išlo kako treba. Vrlo su se lepo razumeli, iako baš nisu mogli razgovarati kao što to čine drugi ljudi. Jer, Džeri je bio običan, mali pas, i osim av!av! nije umeo baš ništa da kaže svom drugu Filipu, koji je već bio veliki dečak i išao u sedmi razred. Džeri je

bio ubeđen da je Filip strašno pametan, da jako mnogo zna, i zato je i voleo da ga sluša dok razgovara sa drugovima, a naravno, posebno mu je prijalo kada se njemu lično obraćao. Najviše od svega voleo je kada bi ga Filip češkao između ušiju, i vukao za njušku. Nije znao zašto to radi, ali dopadalo mu se.

Filip je Džerija dobio kao sasvim malo kuče, još dok je i sam bio mali dečak. Rasli su zajedno, i Džeri je polako počinjao da razume kada mu se Filip obraćao. Za druge ukućane nije baš mnogo mario, prosto su mu bili dosadni, dok je sa Filipom bilo uvek uzbudljivo. Čim bi stavio ruku na kvaku od vrata, Džeri bi već počeo mahati repom. Umeli su satima da skitaju ulicama grada, da

preskaču ograde, pentraju se po drveću, ili traže zaboravljene stvari po tavanima. Tokom leta najveće uživanje im je bilo kupanje i skakanje u reci, u čijoj se blizini se nalazila i kuća Filipovih roditelja, u stvari kuća u kojoj su živeli i njih dvojica.

I sada je Filip očito imao nameru da skokne do reke, mislio je Džeri radosno, i već vrteo repom. Iako je sezona kupanja prošla, i voda već bila pomalo prohladna, Filip je umeo često da se iskrade, i na čas se bućne u brzaku reke. Džeri ga je i ovog puta u stopu pratio do obale, a onda seo na zadnje noge, posmatrajući njegove vratolomne skokove u vodu. Bio je tako vešt plivač, da je ponekad izgledao kao prava foka. Čudno, iako je bio samo običan pas, Džeri je bio na neki način

ponosan zbog toga. Drugi dečaci, sa čijim se psima ponekad družio, nisu bili ni tako vešti ni tako hrabri. Filipov drug Petar, recimo, odbio je da dođe sa Filipom kada ga je ovaj pozvao, i Džeri je smatrao da je to zbog toga što se plašio. To samo znači da je kukavica, mislio je Džeri. On nije baš tačno znao zašto Filip koristi reč „kukavica“ kada hoće nekog da uvredi, ali i sam je počeo u svom psećem rečniku da je koristi. No, nešto čudno ga je prekinulo u tim dubokim mislima. U stvari, tek tada je primetio da je Filip već veoma dugo pod vodom. „Nikada ovako dugo nije do sada ronio“, pomislio je Džeri, i njušeći vazduh netremice gledao u vrtlog u koji je njegov mladi gazda zaronio. Kako Filipove glave i dalje nije bilo, u Džerija je

počela da se uvlači sumnja. Izoštrio je pogled koliko god je mogao, ali to mu ništa nije pomoglo. Odjednom, primetio je da voda nešto nosi, nešto veliko i...U trenutku je poskočio kao pobesnela zver, i jurnuo prema brzaku. Voda je upravo odnosila Filipovo telo! Džeri napravi junački skok, i skoči u vodu gotovo sasvim blizu onesvešćenog Džerija, te ne razmišljajući šta se sve može desiti, zubima dohvati kraj njegovih kupaćih gaćica. Svom snagom je krenuo da ga vuče ka obali, a trebalo mu je zbilja mnogo vremena da savlada brzake koji su se isprečili između njih. Konačno, drhteći od napora, Džeri je izvukao Filipa do ivice obale. Dalje, međutim, nije mogao. Seo je sav očajan pored još uvek onesvešćenog

dečaka i počeo da cvili, jer to je jedino i bio u stanju tog momenta. Iznenada, ugledao je nekog u blizini, nekoga od ljudi koje je ponekad sretao ali koje nije bliže poznavao. Skočio je bez dvoumljenja – ranije je sa nepoznatima uvek bio oprezan – i zacvileo najtužnije što je mogao. Prolaznik se osvrnu, i pogleda u pravcu kojim ga je Džeri vukao. Potrčao je ka dečaku, i kada je shvatio da leži bez svesti, počeo je da mu najpre istiskuje vodu iz grudi, a zatim ga je okrenuo licem prema zemlji. Kada mu je pluća oslobodio vode, Filip je ubrzo došao do svesti, i prolaznik ga zatim odvede do kuće.

Džeri je za sve to vreme premirao do straha. Šta ako se Filip ne probudi, šta ako bude umro? Nije mogao ni pomisliti

kako bi dalje živeo bez njega. Srećom, njegov strah je bio bezrazložan, te kada su se vrata kuće za njima zatvorila i oni se našli na bezbednom on oseti neopisivu radost. No, kako su svi bili strašno uzbuđeni i zauzeti oko Filipa, Džeriju je bilo gotovo nemoguće da se probije do svog mladog drugara koji je već ležao u krevetu. I dok se tako šunjao oko nogu ukućana, naleteo je na Filipovu sestru.

Filip je imao dve sestre, ali Džeri ni jednu od njih nije toliko voleo kao Filipa. Čak, Anastaziju je ponekad iskreno, a da ni sam sebi nije mogao da objasni zašto, zaista mrzeo. Bila je uobražena, neosetljiva i umišljena, i kad god joj se pružila prilika nastojala da uvodi nekakav red u kuću. A to je značilo da za Džerija

nije bilo mesta u sobi, jer „psi ne smeju boraviti u prostorijama zajedno sa ljudima“. Zbog toga se Filip neprestano svađao sa njom, i kako je uvek bio odlučniji i smeliji od nje, u njegovom prisustvu Anastazija se nije usuđivala da izbacuje Džerija. Sada je, međutim, sa uživanjem otvorila vrata i Džeriju samo pokazala izlaz. On je izašao sav pokunjen i nesrećan, shvativši da mu jedino preostaje da sačeka da se vanredna situacija smiri i Filip ga uzme nazad k sebi.

Filip je, međutim, sada bio na strogom režimu. Roditelji su bili ljuti zbog njegovog nepromišljenog nestašluka, i držali ga na oku sve vreme. Odluka je bila bar dva dana u postelji, jer je neko utvrdio

da ima temperaturu! Džeri je bio izgubljen. Dva duga dana će morati da se dosađuje sam po dvorištu i na ulici! Najpre je sedeo u šupi, gledajući u prazan zid, a zatim odšetao do bašte. Tu je bilo nekih novih detalja koje je želeo da pogleda izbliza. O, da, jedna sjajna, staklena okrugla stvar prosto ga je mamila da je dotakne svojim šapicama. No, stvar je polako počela da se kotrlja, i sasvim pri dnu bašte, udarila u poveći kamen. Začu se prasak stakla i sjajna, staklena kugla više nije postojala. Anastazija izlete iz kuće. „O, ne samo ona“, uplašeno pomisli Džeri, ali je već bilo kasno. Metla je već dotakla njegova leđa, a zatim ga dve ruke uhvatiše za ogrlicu i ubaciše u jedan napušteni špajz.

Znao je da mu cvilenje neće pomoći, pa je odlučio da hrabro izdrži svoju kaznu...

Po tome što je osetio veliku glad Džeri je zaključio da je u ovoj tamnici već jako dugo, i da je možda prespavao i čitav dan. Niko nije dolazio, niko verovatno nije ni pitao za njega. Ko zna, možda su ga sasvim zaboravili! Uhvati ga užasan strah od takve pomisli, ali ga je još više rastuživala činjenica da nema ni Filipa. Možda mu nije dobro, zabrinuto je mislio Džeri, možda mu ponovo treba pomoć. Ta ga pomisao natera da pokuša da se oslobodi tamnice. Sasvim visoko iz desnog ugla špajza dopirala je sunčeva svetlost i Džeriju sine ideja da će ako pokuša možda uspeti da izađe, te skoči najviše što je mogao. Prva dva skoka bila su sasvim

bezuspešna, a zatim je tavanica špajza popustila. Još dva pokušaja, i našao se u dvorištu, a potom je preko otvorene terase doskočio i do Filipove sobe. Ovaj ga je primetio u momentu kada se njegova njuška pojavila na prozoru, i hitro skočio iz kreveta kako bi ga uveo u sobu.

„Džeri, druže, pa gde si dosad?“, uzviknu radosno Filip, i uze svog malog prijatelja u naručje. Džeri je drhtao od uzbuđenja i radosti, dok su ga Filipove ruke već gladile između ušiju. U tome momentu začuše se glasovi, i Filip povika:

„Molim te, Džeri, oprosti, znaš kakva je ona Anastazija, moraš se sakriti ovde. A ja sam ti sada kažnjen, znaš, zbog kupanja. Samo se ti sakrij dok oni ne prođu“. Filip brzo ubaci Džerija u ormar.

Mrak ponovo poklopi malu Džerijevu figuru, trenutak pre nego što u sobu uđoše uzbuđeni roditelji.

„Gde je on, gde je taj pas?“, povikaše oboje uglas.

„Ne znam gde je, nisam ga video već dva dana“, slaga Filip, već i sam isprepadan.

„Anastazija, jesi li ga ti videla?“, nastavljena je potraga za Džerijem, dok je njemu srce lupalo od straha u mraku ormara.

„Ne, nisam“, slaga Anastazija ne trepnuvši, ubeđena da Džeri i dalje sedi zatvoren u špajzu, na šta je ona već bila i zaboravila.

Pored Filipovih roditelja stajao je prolaznik koji mu je pomogao pored reke.

„Kažem vam, ne treba da zahvaljuete meni, već onom psu koji je vašeg sina sve vreme čuvao pored obale. On me je odveo do onesvešćenog Filipa. Kakav pas, zaista se tako nešto retko može sresti! Pametan i hrabar, bez sumnje“, govorio je stari gospodin, pružajući Filipu čokoladu. On je u stvari bio svratio da obiđe svog malog štićenika, i usput se raspitivao i za Džerija.

Filipovi roditelji su bili potreseni, i naredili da se Džeri po svaku cenu pronađe. Anastazija se nakon tih reči polako iskrala i odjurila do špajza. Džerija međutim tamo nije bilo, što ju je ozbiljno zabrinulo, ali je odlučila da o tome ništa ne kaže.

Filip je u međuvremenu počeo da propituje roditelje.

„Zanima me samo šta ćete uraditi kad ga nađete... Hoćete li mu dati nešto lepo?“, upita smejući se.

„Pa što god želi, ili bolje, što god ti želiš, sine“, reče Filipov otac.

„Onda, želim da Džerija mogu voditi gde god hoću, pa čak i u svoju sobu“.

„O, pa to je najmanje što možeš dobiti“, odgovori mu otac, na šta Filip trijumfalno pogleda u Anastaziju. Ona je ćutljivo gledala u pod, strahujući da se tom malom nevaljalom psu možda nešto desilo, zbog čega će ona biti kriva.

Gost i roditelji su posedeli neko vreme, a zatim svi skupa izašli iz Filipove sobe, ostavljajući ga da se odmara. Čim su

se vrata zatvorila za njima, Filip otrča do ormara.

„I, jesi li čuo? Od sada spavaš ovde sa mnom“, ushićeno uzviknu, i podiže Džerija visoko iznad sebe, a zatim ga baci na krevet. Džeri se topio od miline, pružajući se koliko je dug na dušeku, dok su ga Filipove ruke već golicale između ušiju.

Čudesni oblak

Visoko na plavom nebu živeo je predivan, beli oblak čijoj se lepoti divio svako ko bi ga ugledao kako lagano plovi svojim nebeskim morem poput nekakve čarobne lađe. Oblak je imao neverovatnu sposobnost da menja svoj oblik, i uvek je to bilo nešto predivno, nešto sasvim posebno i različito od drugih oblaka. Zbog toga je često izazivao i njihovu ljubomoru, ali čudesni oblak nije mario za to, i nastavljao da se bezbrižno igra po plavom prostranstvu, uživajući u sopstvenoj lepoti.

Umeo je on da se pretvori u pravi pravcati parobrod, koji iz svog ogromnog dimnjaka ispušta gusti beli dim, da bi odmah zatim postajao opasni tigar iz

džungle spreman na skok. Strašni tigar se nakon toga bez po muke pretvarao u nasmejanog Deda Mraza sa dugom belom bradom, da bi se domah zatim na nebu stvorio prekrasni buket zlatastog cveća obasjanog sunčevim zracima. Čudesni oblak je zbilja umeo da stvara neverovatne figure, da se ponekad i sam divio sebi i svojoj veštini, na koju je bio neverovatno ponosan. Sunce mu je u tome svesrdno pomagalo čineći da oblakova igra izgleda zaista bajno.

No, ponekad je Čudesni oblak, kada je sunce bilo baš jako i donosilo mnogo vodene pare sa površine zemlje, umeo toliko da naraste da je skoro gubio svoju uobičajenu beličastoplavu i zlatastu boju, te je postajao siv ili gotovo tamnoplav.

Morao je tada da istrese na zemlju svoj kišonosni teret, i onda bi opet bivao lak i lepršav. Obično je birao mesto gde će prosuti svoju vodenu bujicu, a najviše je voleo da to uradi nad nekom baštom ili poljem, jer je nakon toga trava bila zelenija a cveće šarenije.

Ljudi su već bili zapazili ovog gizdavog i nestašnog lepotana među oblacima, i voleli da posmatraju njegovu igru...A ta njegova igra trajala je godinama, godinama je on uživao u nebeskim prostranstvima i u igri sa vetrovima i suncem. Poslednjih meseci je bio posebno srećan jer je sunce bilo nešto posustalo te je uglavnom ostajao u formi, beličast i proziran. No, opijen tom srećom Oblak skoro nije ni primetio da je u jednom

momentu sunce iz nekog razloga promenilo svoju odluku, i počelo da sija sve snažnije. Od njegove toplote reke i jezera postajali sve topliji i počeli da ispuštaju sve više i više vodene pare ka nebu. Čudesni oblak takođe nije primetio da su drugi oblaci postajali sve veći, sve deblji i sve tamniji. I tek kada je osetio da se i sam teško kreće, da sve sporije plovi, postao je svestan da je i on pun vodene pare, što je značilo da će morati negde da zastane i pozabavi se svojom težinom. (A on je, treba reći, kao svaki lepotan veoma pazio na svoj fizički izgled.)

No, ovog puta sve je bilo nešto drugačije nego pre. Čudesni oblak se ubrzano gojio, postajao je sve veći i sve teži, a oko njega su počeli da se prosto

roje drugi oblaci, iz časa u čas sve tmurniji, na nekim mestima čak gotovo crni. Oblak je bio zbunjen. Pogledao je u sebe, i video gotovo istu sliku - sada je bio već toliko ogroman da je zauzimao prostor od mnogo kilometara, a kada je pogledao u jezero ispod sebe, uplašio se od prizora koji je ugledao. Sam je sebi ličio je na pravo pravcato čudovište. Od njegovog zlaćanog sjaja i paperjaste beline nije bilo ni traga. Ponovo je pogledao dole ka zemlji i video da je gotovo sve pusto. Ljudi nigde nije bilo, i to ga je pomalo začudilo. U stvari, on iskreno i nije želeo da ga ljudi vide ovakvog, jer je bio uveren da se ni njima ne bi dopao, ali se pitao gde su svi oni najednom nestali.

Iznenada, Čudesni oblak začu neku čudnu buku, nešto što nimalo nije ličilo na šum vetra na koji je bio navikao, niti na strujanje vazduha na visinama po kojima je plovio. Bilo je to nešto potmulo i preteće, od čega je i sam zadrhtao. Ali ne od straha, jer on zbilja nije znao šta je to strah, već od nekog neobjašnjivog potresa. A onda, daleko na drugom kraju neba pojavila se nekakva svetlost, brza i sjajna pruga, i to u istom trenutku kada se ponovio onaj pretećи, čudni zvuk. Sledeći potres je bio nešto bliži a bliža je bila i vatrena zmijolika pruga koja je izlazila iz drugih oblaka. Čudesni oblak još uvek nije bio svestan šta se to događa, ali je primetio da je sa njegove desne strane počela da pada kiša, i to kiša na kakvu

nije bio navikao. Bila je to prava vodena bujica od koje su se povijale biljke i drveće, dok su krovovi kuća odzvanjali od tih čudnih kapi. I onda se prisetio – da, to svakako nije bila kiša, to je bio led, o čemu je dotad samo slušao od drugih oblaka.

Oblak više nije mogao jasno videti sebe, jer je gužva na nebu bila nezapamćena. Svi su ti oblaci, potpuno izmenjeni, i nimalo lepi, stvarali nekakav polumrak na dotada uvek svetlom i plavom nebeskom svodu. I onda je Oblak osetio još jednom onu istu buku i tutnjavu, i istovremeno prasak kakav nije čuo u svome životu. Njegovim telom odjednom prostruja neverovatan drhtaj. Plamteća zmija ga probode posred tela, i iz njega

provali ledena bujica. Za trenutak je osetio zbunjenost i neki tupi bol, a onda, kako je teret izlazio iz njega, postajao je sve lakši i lakši.

Nevreme je trajalo više od sat vremena, a kada je konačno sve stalo, na nebu se ponovo pojavilo plavetnilo i prvi zračak sunca daleko na horizontu. Čudesni oblak uzdahnu s olakšanjem i pokuša da ponovo uzleti ka visinama, kao što je to nekada radio. No, ovaj put je bilo nešto drugačije – bio je neverovatno lak, gotovo da nije osećao sopstvenu težinu. Pojurio je kao nikada do tada i ushićen takvom lakoćom, ponovo osetio poznatu opijenost zaljubljenika u visine. U toj svojoj ushićenosti Oblak je propustio da primeti da je sunce postajalo sve jače i

jače, a da su njegovi zraci osvajali deo po deo neba, dok su oblaci nekim čudom, tiho i neprimetno iščezavali, topeći se poput pene od sapunice. Čudesni oblak je sve to primetio tek kada je ostao sasvim sam na nebu. Iznenađeno se osvrnuo oko sebe, ali tada je već bilo kasno. Njegovi udovi i njegovo telo postajali su iz minuta u minut sve manji, i on ih je sve manje osećao. Bacio je poslednji pogled prema zemlji - ljudi su ponovo bili na ulicama i poljima, a mnogi od njih su ga zadivljeno posmatrali. Njegovo je telo bilo gotovo prozirno, a nebo plavlje nego ikad, dok su sunčevi zraci stvarali prekrasan oreol oko njegovog sada već majušnog tela. Prizor je bio zaista čudesan, i ljudi su ga ushićeno gledali, ne sluteći da je to

poslednji, labudov ples njihovog nebeskog prijatelja. A on je lagano, i gotovo neprimetno postajao sve sićušniji, da bi na kraju poput običnog pramena magle sasvim nestao u nebeskom plavetnilu.

P e g i c a

Pegica je drhtala od straha, ne znajući gde se nalazi ni kako je tu dospela. Bilo je mračno i tesno, i ona je uzalud pokušavala da nađe put iz ovog čađavog uskog hodnika, koji je, kako joj se činilo, stajao vertikalno. Gurala je svojim šapicama na sve četiri strane, pokušavajući da probije

blokadu, i na kraju, posle mnogo muka, pod pod njom je popustio, i ona se našla na svetlu dana. Ni ovo mesto joj nije bilo poznato, ali je bila srećna što bar može da vidi kuda ide.

Nalazila se u stvari u nekoj nepoznatoj prostoriji, skoro praznoj, prašnjavoj i zapuštenoj. Iako je bila još malo mače, Pegica je znala da je to nešto kao šupa, a one su, kako ju je majka učila, za njih mačke dosta bezbedne, i ljudi ih tu retko diraju. Sada je počinjala polako da se priseća i kako je tu dospela. Bila je na tavanu sa svojim bratom i sestrama, i u trenutku dok ih je majka grdila zbog nekakvog nestašluka, začula se strašna buka i nečiji teški koraci. Pegica je pobegla u jedan ćošak, ali je tlo odjednom

počelo da se pomera, i ona je osetila da pada. Verovatno je od udarca izgubila svest, a probudila se tek u onoj mračnoj cevi koja ju je dovela do ove šupe. Nije znala šta se dogodilo sa bratom i sestrama - poslednje što je čula bilo je njihovo prestrašeno mijaukanje. Istovremeno majka je besno frktala na nekoga, a zatim je sve prestalo...

Pegica je bila strašno uplašena, nalazila se prvi put u svom životu sasvim sama na potpuno nepoznatom mestu, a već je bila i skoro gladna. Znala je samo, kako ju je majka učila, da se mora kloniti ljudi, i svih većih životinja. Ipak, nadala se da će nekako naći put do kuće, odnosno do onog ćoška na tavanu koji je jedino poznavala i koji zvala kućom. Nije znala

da li je to jako daleko, a ni u kojem se pravcu nalazi, ali je odlučila da krene. Verovatno je majka sa sestrama i bratom već svuda traži i sigurno je zabrinuta, mislila je Pegica. Krenula je oprezno kroz vrata na šupi, ali nije napravila ni par koraka, kada se na nju ustremila ogromna kokoška. Doduše, nije to bila baš velika kokoška, ali je Pegica sa svojih mesec dana života bila sasvim majušna u poređenju sa njom. Majka ju je učila da kokoške ne jedu mačiće, ali da ih nekad mogu povrediti, pa je bolje kloniti ih se. Pobegla je nazad u zaklon dok opasnost nije prošla, a zatim ponovo oprezno zakoračila u dvorište. Ono je bilo toliko prostrano da mu nije mogla sagledati kraj. Pegicu je uhvatio strah od tog strašnog

prostora, ali je znala da mora dalje. Polako se provlačila kroz gustu travu i neko cveće – koje je takođe prvi put videla u životu – i odjednom izašla na sasvim otvoreni prostor bez ikakvog zaklona. Srce joj je zastalo od straha - upravo tik pred njom stajala je ogromna dlakava životinja žućkasto braon boje, koja nimalo nije ličila na mačke. Ona je doduše do sada videla samo par mačaka, ali je bila sigurna da ovo ne spada u mačke. Stvorenje ju je radoznalo posmatralo, malo nakrivivši glavu, a zatim blago dodrinulo šapom. Pegica se gotovo prevrnula i ciknula od straha. Dlakavo stvorenje je odskočilo, zalajalo dva-tri puta, i otišlo svojim putem. Kada se povratila od straha, Pegica je brže bolje

pobegla nazad u travu. „To mora biti da je pas. Oni nekad mogu biti opasni po nas mačke, kaže mama. Uh, dobro je da sam pobegla.“

Šunjala se polako kroz cveće, i pronašavši prolaz kroz jednu ogradu upala u sasvim drugi svet. Tu više nije bilo trave ni cveća, ali je zato šetkalo mnogo raznih stvorenja koje je jedva uspela da identifikuje. I svi su bili mnogo, mnogo veći od nje, da ju je ponovo uhvatio neopisivi strah. Prepoznala je kokoške, kojih je sada bilo baš mnogo, bilo je tu i prasića, pataka i gusaka – naravno, Pegica nije imala baš toliko znanja o svetu da bi sve nazvala pravim imenom, ali je po majčinim opisima naslućivala ko su. Međutim, samo neki od

njih su obratili pažnju na majušno stvorenje koje se provlačilo pored ograde, te je Pegica uspela bezbedno da dođe do nekakvog izlaza, ili ulaza u nešto.

Zaboravili smo reći da je Pegica bilo jedno baš upadljivo mače, potpuno bele boje, sa samo jednom jedinom crnom pegom na njušci, zbog čega joj je majka i dala takvo ime. Majka joj je bila veoma brižna i pažljiva, te ih je vešto od samog rođenja skrivala i čuvala od svih opasnosti, učeći ih kako da se jednog dana sami snalaze u ovom opasnom svetu.

Da, ovaj svet je baš strašan, mislila je Pegica gledajući sva ta razna stvorenja, još uvek prestrašena zbog onoga što joj se moglo dogoditi. Međutim, bila je srećna što nije naišla na ljude, jer su oni, kako joj

je mama govorila, u stvari najopasniji po male mačke. Dešava se ponekad da mačke žive sa njima, ali samo onda ako imaju sreću da se rode pored njih. Međutim, mačke kao mi, koje se rađaju po skrovitim mestima, ljudi obično ne vole, govorila je majka, upozoravajući ih da se uvek i najviše klone ljudi. Oni će vam možda nekad ponuditi hranu, ali pazite da vas tada nikako ne uhvate, bila je jedna od lekcija koju je Pegica veoma dobro zapamtila. A upravo sada je bila toliko gladna da je bila spremna da pojede sve što joj se ponudi. Jer, nigde usput nije našla ništa što bi bilo dobro za mačke.

Stomak joj je zavijao od gladi, i ona je morala dalje u potragu. Mora naći svoju majku, inače će ovako umreti od gladi.

Polako je krenula kroz otkriveni ulaz, i našla se u još jednom dvorištu, ili bašti, nije još uvek raspoznavala prostore. Odjednom joj je srce poskočilo do radosti. Negde u ćošku zabelilo se majčino krzno. Pojurila je ka njoj, ali majka je spavala. Imala je doduše čudan položaj tela, ali je Pegicu to nije u prvi mah zabrinula. Privila se uz njeno krzno, tužno i radosno cvileći u isti mah. Majka se međutim nije budila, a kako se Pegici učinilo, telo joj je bilo mnogo hladnije nego inače. Počela je da je drmusa svojim malim šapicama, ali ja majčin san izgledao isuviše dubok da bi je mogla probuditi. Uz to, Pegici je bilo čudno što nigde nije bilo njenih sestara, a još čudnije da majčine grudi nisu imale ni kapi mleka. Žalosna i gladna legla je

pored majčinog stomaka, i sva uplakana zaspala od silnog umora.

Probudila se posle dosta vremena, i začuđeno pogledala u majku, koja je i dalje ležala nepomično. Pegica je bila sada već jako uplašena, ali kako joj niko nikad nije pokazao kako izgleda smrt, nije mogla zaključiti ni šta se to dogodilo sa njenom majkom. Glad ju je primorala da krene u potragu za hranom, te je nevoljno napustila majku, odlučivši da će čim nešto pojede doći ponovo da bude sa njom.

U međuvremenu, mrak je počinjao polako da pada, te je već bilo nemoguće snalaziti se u novom prostoru. Pegica je počela da luta bez ikakve orijentacije, u još većem strahu od svake senke ili šuma koji je dolazio iz mraka. Prošla je još

nekoliko ograda, probijala se kroz mnogo travnjaka i cvetnih leja, da bi konačno upala u neku malu kutiju, u kojoj je bilo nešto mirišljavo i belo. U tom momentu je shvatila da je to ono čime ju je i majka hranila. Mleko! Počela je da se oblizuje, a onda najpre nevešto, a zatim sve brže da srče belu tečnost iz zdelice. Pošto je gotovo polizala i poslednju kap, ostala je da leži u njoj i ponovo zaspala. Probudilo ju je nekakvo snažno šištanje. Velika bela ptica opasno se ustremila na nju, i Pegica je jedva uspela da iskoči i pobegne iz svog novopronađenog gnezda. Odjurila je do ograde, pronašla majušni prolaz i sakrila se u velikoj travi u susednom dvorištu. Srce joj je lupalo kao nikad do tada, ali nikoga u blizini nije bilo da joj pomogne.

Suze su joj same krenule, i uprkos strahu, pošla je da ponovo potraži majku. Puta se međutim, nije više sećala, i tek posle više sati lutanja, došla je do kutka u kojem je na gomili trave i otpadaka ležala njena majka. Ona je i dalje tiho, bez disanja spavala, i Pegica je sada uplašeno zaključila da ju je majka iz nekog razloga ostavila, i da više ne želi da brine o njoj. Sa suzama u očima oprostila se od usnule majke, i krenula besciljno po bašti, umorna i ponovo gladna.

No, tek što je zakoračila u novi travnjak vidik joj je zaklonio par ogromnih čizama. Užasnuta, Pegica je shvatila da joj se desilo najgore što je moglo – pred njom je stajao Čovek. Iako paralisana od straha, ona je poslednjim delićem snage naglo

jurnula između visokih vlati trave, i pobegla upravo u trenutku kada su se dve ruke ustremile ka njoj. Nije se zaustavila sve dok nije stigla do sigurnog skloništa – jednog praznog izvrnutog bureta u dnu nečije bašte. Šćućurila unutra se ne smejući ni nos da promoli napolje još dugo, dugo. Sačekala je da padne mrak, a onda oprezno promolila njuškicu. Videla je ispred sebe cveće, neko grmlje i travu i zaključila da je bezbedna i da može izaći. Kako joj je bure ipak donekle zaklanjalo vidik, nije uspela da vidi da se nalazi baš ispred jedne kuće, a kada je to shvatila, bilo je već kasno. Dve ruke su je već dizale u vis, a jedan glasić je vikao:

- Ema, pogledaj, našao sam mače!

Bio je to ljudski glas, i dve ljudske šape nosile su je nekuda, i Pegica je mislila da će se onesvestiti od straha. Ubrzo se pojavila svetlost, našla se u nekoj neobičnoj, jako osvetljenoj prostoroji u kojoj je – o užasa! – bilo još nekoliko ljudskih stvorenja. Svi su se oni odmah okupili oko nje, govorili nešto što nije razumela, i jedino je uspela da uoči da su neka od tih stvorenja znatno manja od drugih. Ubrzo ju je uzeo drugi par ruku, a zatim je osetila kako je te ruke – miluju! Nije bilo baš kao što je to mama radila, ali bilo je prijatno i umirujuće. Zatim su je te dve ruke privukle k sebi, i Pegica je ponovo osetila da je neko mazi, i govori joj nešto tiho i nežno. Nakon toga su je spustili dole, i ubrzo se pred njom

našla ponovo ona bela tečnost koja je ličila na majčino mleko. Halapljivo je jela, već izgladnela i umorna, a zatim su je ponovo dve ruke uzele i stavile na nešto veoma mekano i toplo. Gotovo u trenu je zaspala dok su je te ruke i dalje milovale. Strah je polako nestajao i ona je utonula u san.

Kada se probudila dva mala ljudska stvorenja sedela su pored nje i ponovo je nežno milovala.

„Ivane, vidi kako je majušna, i strašno uplašena. Mi moramo da je zadržimo i brinemo o njoj. Izgleda da ona nema nikog“, govorio je glasić, dok su se dve male ruke igrale sa njenum ušima. Kako je prijatno, pomislila je Pegica, polako se oslobađajući straha. Kada su joj ponovo

prineli tanjirić sa mlekom, prvi put joj je prostrujala kroz glavu jedna neobična misao: „Možda je mama pogrešila, možda neki ljudi vole i nas mačke koje smo se rodile na tavanu.“

* * *

Pegica je uskoro naučila jezik kojim su govorili ljudi. Shvatila je da su Ana i Ivan deca kao što je i ona dete svoje majke, i uverila se da će je oni paziti i voleti. Od tada ju je svake večeri čekao mekani ležaj i zdela toplog mleka, a preko dana su je male ruke nežno mazile, gotovo isto kao što je to nekada radila i njena majka.

Plava sirena

Kristijan i njegova sestra Merlina sedeli su dugo na obali mora, na svojoj omiljenoj steni, i ćutke gledali u plavi

horizont. On ih ovoga puta nije mogao utešiti, a suze na njihovim obrazima ostavljale su tragove poput reka koje nikad ne presušuju. Otkako je lekar prestao da dolazi u njihovu kuću jedino mesto na kojem su mogli naći utehu bila je ova stena koja se nalazila duboko u moru, zaklonjena od očiju drugih ljudi. Oboje su čuli sasvim dobro kada je lekar rekao njihovim ocu da majci više ne može pomoći, i da je samo Bog može spasiti. Znali su da je majka teško bolesna, jer već dva meseca ne ustaje iz postelje, ali su se sve vreme nadali da će to ipak jednog dana proći. Ono što je stari doktor izgovorio učinilo je da se osećaju nesrećnijim nego ikad dotad, i jedina uteha bilo im je ovo skrovito mesto gde su

mogli plakati a da ih niko ne vidi. Merlina, koja je bila znatno mlađa od svoga brata, mislila je da će ako bude uporno i dugo izgovarala molitve Bog uspeti da spase majku, te je kad god bi došli do obale, suznih očiju tiho recitovala sve molitve koje je znala.

A daleko i duboko na dnu mora, u carstvu sirena, ova nežna i sramežljiva morska bića, koja su pomno pratila sve što se zbiva u životu smrtnika na kopnu, ćutke su posmatrala ovo dvoje uplakane dece. Njihov vilinski svet se nije mogao mešati u sudbine ljudi, te im je ostajalo jedino da s uzdahom slušaju jecaje koji su dolazili sa obale. Ponekad bi krišom doplivale do obale, i u laticama podvodnog cveća sakupljale dečije

prolivene suze, koje su zatim poklanjale školjkama bisernicama. One su od njih vremenom stvarale najlepše bisere koji postoje, a kojima su se ljudi kada dođu do njih iskreno divili, ne znajući da je svaki biser priča o nečijoj patnji i ljubavi.

Najmlađa i najlepša među nimfama, plavokosa Enemona bila je i najtužnija zbog Kristijanovih i Merlininih suza. Ona je dobro znala, kao i sve ostale nimfe, da će njihova majka uskoro umreti, mada nije mogla razumeti zbog čega sva ljudska stvorenja jednog dana prestaju da žive, budući da je poput ostalih polubožanskih bića posedovala dar besmrtnosti. Znala je, međutim, i da duboko, u najdubljim dubinama plavoga mora postoji cvet večnog života, koji je iz nekog razloga,

veoma, veoma davno boginja mora uskratila ljudima. Predanje kaže da su ta krhka i kratkoveka bića nečim silno naljutila morsku kraljicu, i nimfama je otada bilo zabranjeno da beru cvet večnog života, koji su one nekada s vremena na vreme poklanjale ljudima. Otada su i njihovi kontakti bili zauvek prekinuti. Enemona je često iz radoznalosti odlazila do tog podmorskog rajskog vrta da bi uživala u lepoti čarobnog cveta, ali je poštovala zabranu vrhovne boginje. No, otkako je prvi put začula dečiji plač na obali, počela ju je opsedati jedna opasna misao, koju isprva ni sebi nije smela da prizna. Šta bi bilo kada bi Kristijanovoj i Merlininoj majci ponudila jedan od večnih cvetova? Ne, o tome se ne sme ni

razmišljati, govorila je sama sebi, ali je misao nije napuštala, iako je znala da je gotovo nemoguće ukrasti taj cvet, a da je kazna za tako nešto. Svako ko pokuša da ljudima daruje besmrtni cvet biće prognan iz carstva nimfi i postaće i sam obično smrtno ljudsko biće, pričale su starije nimfe šapatom. A to je bilo nešto što nijedna od njih nije mogla ni da zamisli, niti se ijedna ikad usudila da sebe dovede u takvu opasnost. Prema legendi koja se pričala u njihovom carstvu, samo je jedna neoprezna nimfa pokušala da večni život pokloni mladiću kojeg se bila smrtno zaljubila. Zbog toga je bila proterana iz svog morskog doma, i više niko nikad ništa nije čuo o njoj.

Enemona se stresla od pomisli da bi se to i njoj moglo desiti, i nastojala da se drži dalje od stene, kako ne bi čula dečiji plač. No, njeno dobro srce i plemenita priroda nisu je ostavljali mirnom, te je ipak, nakon nekog vremena, ponovo otplivala do stene, i pritajivši se u njenoj senci, pratila dve male nevesele siluete na obali. Jednoga dana njeno je srce gotovo prepuklo od tuge, i skupivši hrabrost otišla pravo do kraljice svih nimfi, i zamolila je za pomoć.

- Dobra moja Enemono, ti dobro znaš da se mi ne smemo mešati u ljudsku sudbinu. A znaš i koja je kazna ako to pokušaš, odgovorila je tužno kraljica.

Enemona je samo klimnula glavom i ćutke izašla. Te noći, kada je plava

svetlost u njihovom carstvu bila tamnija nego obično, odlučila se na smeli korak. Uverivši se da sve ostale nimfe spavaju, tiho je otišla do vrta večnosti. Ubrala je najveći od svih cvetova, i držeći ga pažljivo u jednoj ruci, otplovila prema obali. U to doba noći dece nije bilo, i ona je cvet lagano spustila na stenu, ostavši da čeka u njenoj senci. U dodiru sa vazduhom cvet je postao još raskošniji, a njegov božanski miris ispunio je sav prostor. Već sa izlaskom sunca pojavili su se Kristijan i Merlina, i očarani lepotom belih latica, za trenutak zaboravili na svoju tugu. Odjednom, Merlinino se lice ozarilo: „Moramo ga odneti mami, sigurno će se obradovati ovako divnom cvetu“, rekla je uzbuđeno Kristijanu.

Čim su ga uneli u majčinu sobu, beli je cvet svojim mirisom zamirisao čitavu kuću. Kada je svojim rukama dotakla njegove latice, majčinim licem se prelije blaga svetlost. I tu, pred očima dece dogodilo se ono čemu su se svih ovih dana molili na obali, a za šta su već bili izgubili svaku nadu. Majka se ubrzo već za nekoliko dana potpuno oporavila, i ponovo bila ona ista kao pre strašne bolesti.

Za to vreme, pored stene u moru Enemona je čekala svoju kaznu. Skup najstarijih nimfi ćutke je posmatrao bledo lice mlade sirene, dok je kraljica izricala presudu:

- Prekršila si najveću zabranu, o Enemono, i zakon nalaže šta se mora. Ipak, mi svi dobro znamo kako je

plemenito tvoje srce, i koliko si omiljena u mome kraljevstvu. Zato, moliću se za tebe kod vrhovne vladarke, a kako ti ipak nema povratka u naš svet, želimo da ti omogućimo da dalje budeš što bliža ljudima, koje toliko voliš. Sačuvaj svoju ljubav i oprosti nam, Enemono, rekla je kraljica i zamahnula svojim moćnim skriptom. U tom momentu na samoj obali mora, odmah pored stene izniknuo je predivan mirišljavi cvet vodene orhideje, kao najlepši ukras na toj obali mora. Čudesni grm orhideje stoji i danas na istom mesti, a ljudi koji dolaze k njemu veruju da rosa sa njegovih latica leči bolesne i surećuje sve nesrećne koji ga dotaknu.

Usamljeni džin

Orhan je živeo duboko u Velikoj šumi, ispod gustih krošnji starih hrastova, na

mestu gde je još otac njegovog oca sagradio veliku i lepu kuću i gde je nekada davno živela njegova brojna porodica. Sada, međutim, više nikoga od njih nije bilo među živima, i on se zaista osećao veoma usamljenim. On je u stvari bio poslednji džin na zemlji, čak su i njegovi daleki rođaci već davno poumirali, te je živeo zaista sasvim sam, bez ikog svog na svetu.

Vremenom je Orhan bio navikao na to da nema nikoga s kim bi mogao popričati, a naučio je i da sve poslove po kući obavlja sam. Sve svoje vreme provodio je u toj šumi u kojoj su živeli i njegovi preci, poslednje pleme džinova, i ono je bilo uglavnom ispunjeno brigom oko kuće i radom u bašti. Orhan je umeo dobro da

kuva, pa se često iz srca šume gde se nalazila njegova kuća vijorio gusti dim, jer je s obzirom da je bio džin morao da kuva u zaista velikom loncu. Često je pripremao ukusne čorbe od povrća koje je sam uzgajao u svojoj bašti, a u kojoj je osim povrća bilo i mnogo prekrasnog cveća. Orhan je veoma voleo cveće, pa je njegov vrt izgledao božanstveno od ranog proleća do kasne jeseni – bilo je tu ljubičica i ljupkih visibaba, koje su pomaljale svoje glavice čim sneg počne da kopni, raznobojnih ljiljana, crvenih muškatli, snežnobelog jasmina, ljubičastog ladoleža, žutih hrizantema i još mnogo raznovrsnog cveća, kao i predivnog zimzelenog drveća. Bašta je nesebično poklanjala svoje cvetne mirise

vrednom džinu, koji ju je negovao, okopavao i zalivao s puno ljubavi, provodeći u njoj najveći deo svog vremena. To mu je u stvari pomagalo da se oseća manje usamljenim, jer je jedino sa biljkama svih ovim godina mogao da razgovara. Doduše, one mu nikad ništa nisu odgovarale, ali su ga zaista strpljivo slušale. Džin je zauzvrat bio nežan prema njima, što nije bilo nimalo jednostavno za tako veliko stvorenje, pa je morao baš da se potrudi kako ne bi povredio malene biljčice. Bilo je tu doduše i par džinovskih biljaka, ali kako su Orhanovi preci nekada vodili sasvim drugačiji život i uglavnom ratovali, nikada nisu uspeli da odgaje cveće koje bi odgovaralo njihovoj veličini.

Orhan je takođe sam brinuo i o kući; čistio je i popravljao krov, ribao podove, brisao prašinu, a morao je da vodi računa i o svojoj odeći. Doduše, iako je kuća bila uvek besprekorno sređena, on sam nije bio baš nešto uredan. Trudio se i oko toga, ne može se reći da nije, ali kako je odeća koju je nosio bila veoma stara, budući da su odavno umrli krojači džinovskih odela, njemu je preostajalo samo da krpi ono što već ima i što se sve češće cepalo. Zbog toga je, naravno, bio mnogo nesrećan, ali kako nikada nigde nije išao, osim po svojoj šumi – jer nije ni imao koga posećivati u drugim krajevima sveta - on je na kraju prestao da se nervira zbog toga.

I ostale stvari u kući su već bile prilično pohabane i stare. I krevet, i stolovi i stolice, i ormar s posuđem bili su pravljeni jako davno, tako da ih je vreme polako uništavalo. A bio je to zbilja ogroman nameštaj – u njegovom krevetu moglo je da se smesti bar desetoro običnih ljudi. Naravno da to niko nikada nije ni pokušao, jer su se ljudi veoma, veoma plašili džinova, koje su zbog njihove ogromne snage smatrali prilično opasnim. Doduše, niko ni u najstarijim vremenima nije zapamtio da je ijedan džin povredio neko ljudsko biće, ali je bilo poznato da oni nisu baš marili za ljude. Za njih su to bila isuviše sićušna, bespomoćna stvorenja, s kojima nisu imali mnogo toga zajedničkog.

Orhan je, međutim, kako je vreme prolazilo, počeo sve više da se interesuje za njih, jer istini za volju on osim šumskih žvotinja nije imao baš nikog s kim bi mogao da se na bilo koji način druži. Zato ga je sve više zanimalo ono što se događa u selu na obodu Velike šume, te je često odlazio tamo i iz prikrajka posmatrao ljude dok rade u polju. Dobro je pazio da ga ne primete, i oni ga zbilja godinama nisu viđali, te su vremenom počeli da veruju da je priča o džinovima koji su nekada davno živeli u njihovom kraju bila potpuna izmišljotina. Jer, Orhan je jednom, pre mnogo, mnogo godina, ipak pokušao da im se približi, ali su se oni od njegove pojave toliko uplašili da su se kasnije jedva vratili u svoje domove. Od

tada je džin čvrsto odlučio da se skriva, ne želeći da ljudima na bilo koji način da naudi. Ipak, kad god bi se osetio usamljenim, odlazio je do ivice šume, i skriven iza velikih stabala, čekao da neko od tih stvorenja prođe obližnjim putem. A naročito je voleo da posmatra njihovu decu, jer su mu ona izgledala neverevatno majušna, i čak na izvestan način smešna.

Upravo u kući na kraju sela živelo je dvoje dece koji su naročito voleli da se igraju u Velikoj šumi. Brali su u njoj cveće, trčali po travi za leptirima i pticama, i igrali se na proplancima između drveća. Orhan je već zapamtio i vreme u koje su deca najčešće dolazila, te je nastojao da tada bude u njihovoj blizini. Ponekad je goreo od želje da im priđe, da

ih uzme u ruke – oni su u odnosu na njega bili tako malecni da bi svako od njih mogao da stane na njegov dlan – i nosi ih kuda god bi poželeli. Ali, bio je ubeđen da bi ih to toliko uplašilo i da ih posle toga možda nikad više ne bi video.

Jednoga dana dok je radio u svojoj bašti, Orhan je iznenada začuo dečiji plač sasvim u blizini. On ostavi alatke, i lagano, skrivajući se iza stabala, priđe mestu odakle su dolazili jecaji. I tada ispod jednog drveta ugleda svoje male prijatelje, uplakanih očiju i veoma tužne. Džin se rastuži od tog prizora, i mada je znao da će decu njegova pojava uplašiti, odlučio je da im ipak priđe. Osećao je da su u nekoj nevolji, a on je žarko želeo da im pomogne. I zaista, kada se pojavio

onako ogroman, deca su od straha gotovo zanemela. Orhan im priđe sasvim blizu, sagnu se prema njima, i tiho, najtiše što je mogao, jer mu je glas zaista ličio na grmljavinu, reče im da se ne plaše, jer ih on ne želi povrediti, i upita ih zbog čega plaču.

- Mi....mi....smo se izgubili..., - jedva je promucao dečak drhtavim glasom.

- Ja ću vas odvesti kući ako želite, znam gde se ona nalazi, - nežno im odgovori džin.

Deca su ga i dalje nemo posmatrala, a onda dečak, posle dužeg ćutanja, pogledavši upitno u devojčicu, lagano klimnu glavom. Džin se nasmeši, ispruži svoju ogromnu ruku i nežno ih pomilova po kosi, a zatim namesti svoje dlanove.

Deca su i dalje bila uplašena, ali ćutke sela na ispružene dlanove, te ih džin lagano podiže sasvim visoko, tako da su na momente mogli da vide ceo predeo daleko iznad šumskog drveća. Taj prizor ih toliko zadivi, da su, iako još zbunjeni onim što se događalo, počeli da uživaju u ovoj iznenadnoj „vožnji“. Džin im je tiho govorio:

- Ja vas često viđam u ovoj šumi, i želeo bih da budemo prijatelji. Ako pristajete, ja ću sutra doći po vas i dovesti vas u svoju kuću da se igrate.

- Ja bih zaista voleo da vidim tvoju kuću. Mora da je ogromna kao i ti, - odgovori mu dečak, sada već prilično ohrabren.

- Dobro, onda sutra dolazim po vas, ali nikome ne smete ništa reći, jer vam odrasli neće dozvoliti da dođete. Znate da se ljudi veoma plaše džinova, - reče im Orhan.

Deca klimnuše glavom, srećni što su uspeli da izađu iz šume, ali i veoma uzbuđeni zbog svog novog, neobičnog poznanika. Kada su stigli do ivice šume, džin ih takođe veoma nežno spusti na zemlju, a deca odjuriše svojoj kući, pošto su se oprostili od Orhana.

Uzbuđenje zbog neobičnog doživljaja držalo ih je do sledećeg dana, kada ih je džin zaista sačekao na dogovorenom mestu, i na isti način ih začas odneo duboko u šumu, do svoje kuće. To je bila najveća kuća koju su deca ikad videla u

svome životu. I sve ostalo je izgledalo ogromno, te je džin odlučio da ih smesti na jedan veliki sto gde im je izneo sve igračke kojima su se nekad igrala džinovska deca. Mnoge od tih igračaka su bile prevelike za decu, ali su lutke bile mnogo zanimljivije od onih one koje su imali u svojoj kući. Bile su velike gotovo kao i oni, dok su njihove stolice i stolovi bili taman po njihovoj meri. Lutke su imale i svoje kućice, svoje krevetiće, haljinice i posuđe, i još mnogo stvari koje su deci bile potaman. A kada je džin spremio svoje kolače – ne zaboravimo, on je umeo veoma dobro da kuva - deca su ih s uživanjem jela iz lutkinih tanjira i sa njihovim priborom. Bila je to neverovatno velika torta od čokolade, kakvu njihova

mama nikada do sada nije ispekla. I sve što su videli i doživeli u džinovoj kući bilo je tako zanimljivo i neobično, da su se deca osećala kao u svetu bajki. I Orhan je naravno bio srećan zbog toga, i silno se trudio da im ugodi na svaki način. Na kraju dana ponovo ih je, noseći ih u svojim rukama, vratio do ivice šume, i dugo im mahao dok su odlazila ka svojoj kući...

Od toga dana Orhan i deca postali su najbolji prijatelji. Gotovo svakodnevno bili su njegovi gosti, igrali se čudesnim lutkama i ogromnim drvenim konjićima, uživali u slatkišima koje je on redovno pripremao za njih, i slušali neverovatne priče o plemenu džinova koje je nekada davno živelo u šumi....A Orhan je ponovo

bio srećan kao nekada, i nikada više, do kraja svog života nije bio sam.

V i h o r

Vihor je bio već stari, iskusni vetar, koji je proputovao dobar deo sveta. Živeo je u šumama, na obalama jezera i reka, na padinama sunčanih brežuljaka, ali retko u blizini naselja. Voleo ja da juri prostranstvima, šireći svoja vetrovita krila

što je više mogao, i pri tom šumeći punim plućima. Bio je muzikalan, ne toliko kao pravi kompozitor, ali je umeo da stvara raznolike i čudesne melodije. Mada nije bio tako brz kao druga njegova daleko snažnija i moćnija braća, koju je često sretao prilikom svojih radoznalih izleta, uživao je u lutanju svetom i jurcanju nepoznatim predelima.

Poslednjih godina, međutim, Vihor je sve češće obitavao na obalama Zlatnog jezera, a za svoju kuću izabrao je gustu hrastovu šumu pored samog jezera. Imao je i dalje dosta prostora za igru, i često se kao i ranije uzvijao visoko do oblaka, a zatim lepršavo, uz melodično zviždukanje spuštao do tla, ponekad nestašno odnoseći ljudima kape, šalove, šešire. Ali,

sve manje je odlazio na daleka putovanja. Jedan od razloga zbog kojih je Vihor sve češće ostajao da se blago njiše u krošnjama svoga malog carstva bio je Dečak sa obale Zlatnog jezera. Vihor je naročito voleo da se igra sa tim malim ljudskim stvorenjem, u čijoj je blizini odlučio i da se nastani. Budući da nije imao ni brata ni sestre Dečak je gotovo uvek bio sam, a kako mu je kuća bila na samoj obali jezera, daleko od ostalih, nije imao ni drugova za igru. Vihor mu je zato rado priskakao u pomoć kada je ovaj puštao svoje brodiće u jezero – izveštio se da tako lagano dune u mala jedra tih jedrilica da su one prosto klizile preko srebrne vodene površine. Dečak je zbog toga bivao presrećan. Vihor nije baš

razumeo šta se to događa sa Dečakom, ali se na neki svoj vetroviti način i on radovao zbog toga.

On, istini za volju, kao ni ostala njegova braća vetrovi, nije baš mnogo mario za ljudski rod. Smatrao je da su ljudi odviše ozbiljni i neprestano zbog nečega zabrinuti, tako da i ne umeju da se na pravi način igraju. Osim toga, tako majušni i slabi, nisu bili nikakav izazov za njega. I Dečak je doduše bio takav, ali ga je Vihor ipak zavoleo. On je umeo da se igra, a to je za nestašnu vetrovitu Vihorovu prirodu bilo vrlo značajno. Zato je sve više i sve češće izlazio na obalu kada je Dečak bio tamo, i nastojao da mu se pridruži u svakoj igri.

Najveće uživanje mu je ipak pričinjavala Dečakova igra sa zmajem. Dečak je imao mnogo divnih, velikih i raznobojnih zmajeva od papira, koje je na dugačkom kanapu polako puštao visoko u nebo. Vihor bi tada blago, tek najmanjim daškom, dunuo u njihov trup a oni su se podizali visoko skoro do prvih oblaka. Dečak je od radosti skakao, smejao se, vikao od sreće, a Vihor je uživao u tom prizoru. Voleo je zvuk koji je dečak ispuštao kada je bio srećan – to je bilo nešto sasvim drugačije od onoga što se moglo čuti u svetu vetrova, i zato se Vihoru toliko dopadalo. On u stvari nikada ranije nije čuo takav zvuk, i trebalo mu je vremena da nauči šta on znači.

Ponekad mu je namerno odnosio zmaja daleko prema oblacima, i tada je smeh kod Dečaka naglo prestajao. Vihor bi potom sasvim usporio svoj dah i zmaj bi se vraćao Dečaku pred noge, kao i osmeh na njegovom licu, a dobri vetar se radovao što ga može učiniti srećnim.

S vremena na vreme u toj igri su učestvovali i Dečakovi roditelji, puštajući zmaja zajedno sa njim, ali je Vihor posebno voleo da porodicu prati na izletima po jezeru. On je tada pažljivo, koristeći svu svoju veštinu stečenu tokom mnogih godina duvanja, nežno vodio njihov brodić po jezerskoj površini, pazeći na svaki Dečakov pogled i pokret.

Dani su prolazili, a Vihor se sve više vezivao za ovo malo ljudsko stvorenje, što

je bilo dosta neobično za jednog vetra. Sve je više bivao uz njega, i samo pokatkad, čisto da održi kondiciju, i to onda kada je Dečak bio u školi, Vihor je odlazio dalje od šume, ulazio u ulice obližnjeg naselja, i pomalo remetio red koji je tamo vladao. Pokoji skinuti šešir, oduvane novine, ili kovitlanje suvim lišćem bili su dovoljni da Vihor zadovolji svoju čežnju za vetrovitim nestašlucima. Nakon toga se brzo vraćao u zaliv, gde je čekao da se njegov mali drugar ponovo pojavi.

Jednoga dana, nekako baš u vreme kada je gotovo sve lišće sa drveća opalo, osim na četinarima kojih je bilo dosta u njegovoj šumi, Vihoru je došao u goste njegov prijatelj Uragan. To u stvari i nije

bio baš pravi uragan, više je bio srodnik olujnih vetrova, ali kako je voleo uvek da se pravi važan, svima je govorio da su njegovi preci poticali upravo iz ove najjače i najbrže porodice vetrova. Vihor ga je ugostio u svojoj prostranoj šumovitoj kući, a za sve to vreme krošnje njegovog drveća snažno su se povijale pod silinom neobuzdanog Uragana. Zbog toga ga je Vihor više puta opominjao da smanji malo jačinu svog disanja, upozoravajući ga da ovde ljudi nisu navikli na takve vetrove.

- Ljudi? Pa mi zato i postojimo da nas se oni plaše, hu! hu! hu!, grohotom se smejao Uragan, od čega se cela šuma preteći zatresla. Zar ti nikad nisi uživao u takvoj zabavi? Kakav si ti to onda vetar?

Vihor se sramežljivo osmehnuo na njegove reči, jer ga je bilo pomalo stid da prizna kako uživa u igri sa Dečakom. On je ipak bio vetar, moćno dete Majke prirode, i nije želeo da mu se Uragan podsmehva kako se druži sa ljudima. No, i dalje mu nije dozvoljavao da u njegovom kraju pokaže svoju strašnu moć. Uragan je pak sa svoje strane, kao i sve neobuzdane i silovite prirode, goreo od želje da oproba svoju snagu, te je jedne večeri, uprkos molbama svoga prijatelja, izleteo iz šume i započeo svoj olujni ples. Najpre samo preteće i potmulo, a zatim svom svojom silinom započeo je svoj pohod na sve četiri strane sveta, rušeći sve pred sobom. U tom momentu on je bio jedini stvarni vladar dokle je pogled

dopirao, najmoćniji i najsilniji, od kojeg je sve živo bežalo u skloništa. Vihor je – ne zaboravimo, ipak je on bio vetar! – zastao zapanjen snagom i čudesnom divljom muzikom koju je Uragan proizvodio leteći s jednog kraja na drugi, te je poželeo da i sam postane takav. Uragan ga je u jednom trenu povukao za sobom, i Vihor je sledeći trag svog moćnog nestašnog prijatelja odjezdio brzinom munje do krajeva u kojima do tada nikada nije bio.

Posle nekoliko sati, koji su prošli kao tren, Vihor se vratio opijen od tog neobičnog iskustva, i srećan kao dete koje se prvi put provozalo na ringišpilu. Uragan je likovao:

- Rekao sam ti da je ovo neopisivo! Ako poželiš još nekada sa mnom u neku

avanturu, samo me pozovi, gromko se nasmejao i odjurio u druge nepoznate predele, o kojima je Vihor samo slušao od drugih vetrova.

Još uvek je bio pod utiskom tog novog opijajućeg doživljaja, tako da nije ni primetio da je već davno prošla noć, i da se na horizontu već pomalja sunce. Odlučio je da se u svojoj stoletnoj kući odmori bar izvesno vreme, i u njenim skrovitim granama odspava nekoliko dana. Jer, on nije bio vetar te kategorije, i avantura sa Uraganom ga je dosta iscrpela. Bacio je samo letimičan pogled na jezero i suprotnu obalu i zastao zbunjen – na njoj više nije bilo nikakve kuće, a na mestu gde se ona do tada nalazila stajala je samo gomila cigli i

betona. Neki su ljudi hodali naokolo, bilo je tu i automobila, sve je izgledalo drugačije... Šta se to dogodilo, pitao se Vihor zabrinuto, tražeći pogledom Dečaka. Strah je počeo polako da se uvlači u njega kada ga nigde u blizini nije pronašao. Prišao je lagano tom mestu, i tada shvatio sve. Kuća je bila gotovo sravnjena sa zemljom, a lekari su u tom trenu iznosili telo dečakovog oca. Njega, međutim, i dalje nigde nije bilo. Vihor je u očajanju krenuo naokolo u potragu za njim, a zatim odjurio do grada. Nakon izvesnog vremena vratio se tužan i uplašen, a osećaj krivice koji do tada nije poznavao počeo je polako da se uvlači u njegovo saosećajno srce. Već se bio sasvim vratio u svoju šumu, kada je na

samoj obali jezera primetio malu figuru kako sedi na steni. Prišao je sasvim blizu i zagledao se u bledo Dečakovo lice. Nešto sjajno poput bisera slivalo se niz njegove obraze, a iz njegovih usta izlazio je zvuk koji se Vihoru učinio kao najtužnija melodija kakvu nikad nijedan vetar nije mogao proizvesti. Stari vetar je prvi put u svome životu video tako nešto, i mada mu nije bilo jasno šta bi to moglo biti, osetio je i sam neopisivu tugu. Bilo mu je sada potpuno jasno da Dečak plače zbog svoje kuće i svoga oca, i ostao nem pred tim malim uplakanim stvorenjem, koje je drhtalo od hladnoće i bola. Dečak je ostao još izvesno vreme na steni, a zatim lagano, bacivši poslednji pogled na šumu, otišao ka gomili betona i cigli koja je

nekada bila njegova kuća. Zastao je za trenutak, a zatim ušao u automobil. Vihor ga je tiho, gotovo neprimetno ispratio, i potom se ćutke vratio u svoju šumu. Znao je da svog malog prijatelja više nikad neće videti. I zaista, dečak se više nikad nije pojavio na Zlatnoj obali...

Od tog vremena ljudi koji dođu do velike šume često mogu čuti tiho šumorenje vetra u stoletnim hrastovim granama, a mnogi od njih tvrde da to više liči na plač nego na šum vetra. To Vihor negde duboko u svojoj planini još uvek tiho žali za svojim malim prijateljem...

Z v e z d a

Bila jednom jedna devojčica koja je iznad svega volela konje. Igrala se ona, doduše, kao i druge devojčice lutkama, loptama i sličnim igračkama, ali je ipak najsrećnija bila kada se nalazila u blizini konja, kada je mogla da ih miluje, hrani i

mazi. Iako joj je pravo ime bilo Mirela, njen tata ju je zbog njene ljubavi prema konjima često nazivao Princezom od konjskog repa. A ona je u stvari i ličila na pravu princezu – bila je lepa, nežna i dobra kao i sve princeze, i svi su je konji veoma voleli.

Kada je naučila da jaše poželela je da ima svog ličnog konja, ali kako je njena porodica bila siromašna, mogla je da se igra samo sa konjima koje su gajili bogatiji ljudi, onda kada bi joj dozvolili. Ona im je zauzvrat čistila štale, timarila konje i brinula o njima kada su bili gladni ili bolesni.

No, kako je Mirela i dalje jako čeznula za konjima, njen deda je na kraju pozajmio nešto novca i kupio jedno

predivno, sasvim malo ždrebe. Mirela je bila presrećna zbog toga; zajedno sa dedom brinula je o njemu, čistila mu staju, donosila suvu slamu na kojoj je spavao, hranila ga i pojila. Ždrebe je na čelu imalo belu šaru u obliku zvezde, zbog čega mu je Mirela dala ime Zvezda. To je bio zaista lep konj, gizdav i brzonog, i devojčica se veoma ponosila njime. Kada je odrastao i pristigao za jahanje, odlazila je sa njim daleko u polja, jašući satima i satima izvan sela. Volela je da oseti vetar u svojoj kosi dok ju je Zvezda nosila na svojim leđima, gotovo leteći preko livada i polja.

Jednoga dana dok je sa Zvezdom jahala kroz mladu brezovu šumu iznenada je začula neki tihi jecaj. Polako se

primakla mestu odakle je dolazio glas i iznenada na obali potoka ugledala prelepu devojku duge plave kose, lica oblivenog suzama. Mirela joj priđe i zapita je šta se dogodilo. Devojka se uplašno trže, a onda joj tiho odgovori:

- Pala sam niz ovu strmu liticu, i povredila nogu. Boli me, ne mogu je pomeriti, a već sam morala krenuti...

- Ja ću ti pomoći, ništa ne brini, rekla je Mirela. Pokušaću da te stavim na konja i odvešću te gde želiš.

- Ne, ne, moram sama, uplašeno je odgovorila neznana devojka.

- Ne možeš sama, noga ti krvari. Ja ću te odvesti svojoj kući, i tamo ćemo ti previti nogu, nemoj se plašiti, tešila ju je Mirela. Zatim ju je polako i pažljivo

smestila na Zvezdu, koja je poslušno podmetnula svoja leđa da neznanka udobno sedne. Pošto su obe bile sasvim lagane, za kobilu kakva je bila Zvezda nije bio nikakav problem da ih začas odnese do Mireline kuće. Njena baka je odmah vešto očistila devojčinu ranu, stavila lekovite trave, a zatim previla ranu, smestivši devojku u krevet.

Mirela je bila srećna što je mogla biti od pomoći neznanoj devojci. Ona je u stvari uvek rado pomagala i ljudima i životinjama kad god im je bila potrebna njena pomoć. Sada, međutim, nije ni slutila da je plavokoso stvorenje koje je upravo spavalo u njenom krevetu, a koje joj je reklo da se zove Arleta, u stvari jedna od vila koje su živele u gustoj,

neprohodnoj šumi daleko od sela u koju su seljaci retko zalazili. Vila je bila mlada i prilično neiskusna, i u igri je neopazice odlutala od svojih drugarica. Igrajući se na strmoj padini bila je nespretna i pala niz jednu od kamenih litica. U istom momentu ispustila je i svoj čarobni štapić koji je odleteo daleko u grmlje, a to je značilo da je izgubila svoje čarobne moći, zbog čega i nije bila u mogućnosti da njegovim dodirom zaleči ranu na nozi, kako su to radile sve ostale vile. Arleta je zato, čim se probudila i osetila jačom, zamolila Mirelu da je odvede do mesta gde su se srele, da bi, kako je rekla, pronašla izgubljeni ključ od svoje kuće. Mirela najpre nije želela da je pusti dok se svim ne oporavi, ali kako je Arleta

izgledala gotovo sasvim zdravo, sele su na konja i odjahale u šumu. Arleta je zatim sišla i zahvalila se svojoj mladoj prijateljici, rekavši da je sada sasvim bezbedna, sve vreme strahujući da Mirela ne sazna njenu tajnu. Ubrzo pošto su se rastale Arleta je pronašla svoj čarobni štapić koji je zahvaljujući zlatnom prahu na vrhu sijao negde u travi. Uspela je zatim da lako pronađe put do vilinskog prebivališta, gde su se starije vile već bile spremile da je traže. Arleta je tada ispričala šta joj se dogodilo, a zatim zamolila vilinsku kraljicu da njenu spasiteljicu nagradi u znak zahvalnosti. Vile su imale svoja pravila, i retko se događalo da dolaze u dodir sa ljudskim stvorenjima na ovaj način, ali kako je

Arleta ipak bila u velikoj opasnosti, kraljica je odlučila da se Mireli pokloni nešto u znak zahvalnosti.

- Reci, o Arleto, šta bi ti želela kao dar za tvoju novu prijateljicu, pitala je kraljica.

- Vaše veličanstvo, Mirela veoma voli konje, i bilo bi mi drago da joj nešto damo što će biti nagrada i za tu njenu ljubav, odgovori Arleta.

Vilinska kraljica se nasmeja:

- To što tražiš nije mali dar, ali ako ti možeš potvrditi da ga ona neće zloupotrebiti, dozvljavam ti da učiniš ono što možeš.

Arleta je zahvalila kraljici na dobronamernosti, i zatim što je brže mogla odletela prema Mirelinom selu.

Ona je u stvari sa svojim čarobnim štapićem mogla činiti što god poželi, između ostalog i da leti čak do oblaka. Izgledala je poput ostalih zvezda na nebu, i jedina razlika je bila u tome što se ona kretala, dok su zvezde stajale napomično na tamnom nebeskom svodu. Kada je stigla do Mreline kuće, uplovila je tiho u njenu sobu i vrhom svog čarobnog štapa blago dodirnula ruke i čelo usnule devojčice. Sasvim mali dao zlatnog praha prosuo se po njima, i na trenutak obasjao čitavu sobu. Mirela je i dalje mirno spavala, dok je Artleta, prošaptavši jednog „Zbogom“, odletela nazad svojim zvezdanim putem...

Mirela je tog jutra ustala kao i obično, i odmah otišla da obiđe svoju Zvezdu.

Tamo ju je međutim čekalo neprijatno iznenađenje. Kobila je ležala na slami, tužno njišteći, a kada joj je prišla, Mirela je shvatila da se dogodilo možda najgore što se konju može desiti - Zvezdina prednja noga je bila slomljena, potpuno neobjašnjivo i neshvatljivo. Mireli su suze nezadrživo krenule; sela je bespomoćno pored voljene Zvezde, dok su je opsedale najcrnje misli. A onda, kao da je začula neki glas koji je govorio da konja polako dodirne po nozi. Ne razmišljajući ni sama šta čini, Mirela je pomilovala povređeno mesto. Zvezda je prestala da njišti, a Mirela je nastavila da je nežno miluje. Konj se polako opuštao, i posle izvesnog vremena, zatresavši glavom, sasvim lagano ustao na sve četiri noge. Izgledalo

je kao nemoguće čudo, ali Zvezda je ubrzo počela da hoda prema kapiji. Kada je stigla do izlaza, okrenula se upitno prema Mireli. Mirela nije ni smela pomisliti da je uzjaše, ali je Zvezda podmetnula svoja leđa, i devojčica je uskoro bez problema sedela na njima.

Odjurile su pravim kasom do svojih omiljenih livada, dok je vetar igrao u Mirelinoj kosi. No, ovoga puta, sve je bilo mnogo drugačije. Životinje su radoznalo, i bez straha zastajale pored puta i posmatrale devojčicu i konja. Zvezda je uskoro odvela Mirelu do jednog jarka blizu potoka u kojem su naišli na teško povređenu srnu. Pre nego što je shvatila zašto to čini, devojčica je mahinalno prešla rukom po njenoj rani. Rana je

postajala sve manja i manja, dok nije sasvim nestala, a srna ubrzo lagano ustala. Pogledala je Mirelu pravo u oči, a zatim otrčala u svoju šumu.

Mirela je ostala zbunjena, jer joj još uvek nije bilo jasno šta se događa, mada je počinjala da uviđa da nešto sa njenim rukama nije kao kod drugih ljudi. Usput, dok je jahala prema kući, životinje su joj same prilazile – druge srne, veverice, fazani... Ona ih je nežno dodirivala, i od tog dodira životinje bi postajale živahnije i veselije. Odjednom, negde usput, u senci ogromne vrbe ugledala je poznatu siluetu – mlada Arleta stajala je smešeći se, dok joj je iznad glave treperio zvezdani prah. Prijateljski je mahnula Mireli, a zatim se vinula ka nebu, držeći u ruci svoj čarobni

zvezdani štapić. Mirela je u tom trenutku sve shvatila. Dok je lagano odmahivala ka zvezdi koja je odlazila, znala je da joj je čudesni dar poklonila upravo njena prijateljica Arleta.